

ransagning og beslaglæggelse – alene indgreb mod ikke sigtede. Ønsker politiet at få udleveret genstande mv. fra en sigtet, må reglerne om ransagning og beslaglæggelse anvendes.

Da der ikke med lovforslaget er lagt op til ændringer i reglerne om edition, foretages der ikke en nærmere gennemgang af de gældende regler om edition. Der henvises i stedet til gennemgangen i Strafferetsplejeudvalgets betænkning nr. 1223/1991 om beslaglæggelse og edition under efterforskning, s. 32-36.

I Strafferetsplejeudvalgets betænkning nr. 1023/1984 om politiets indgreb i meddelelseshemmeligheden og anvendelse af agenter, s. 55, er det om alle typer af indgreb i meddelelseshemmeligheden anført, at de retter sig imod meddelelser, der er *undervejs* i en kommunikationslinie. Indgreb, der gennemføres inden kommunikationens påbegyndelse eller efter dens afslutning, bør bedømmes efter reglerne om ransagning og beslaglæggelse. En overførsel af disse regler på digitale meddelelser i form af elektronisk post mv. vil betyde, at man er uden for området for indgreb i meddelelseshemmeligheden, når e-brevet er nået frem til adressatens adresse, hvilket må svare til, at der er adgang til e-brevet fra adressatens terminal.

Der er enighed i udvalget om, at hvis der er tale om et *fremadrettet* indgreb, der har karakter af overvågning af indholdet af korrespondancen, bør indgrebet være omfattet af retsplejelovens regler om indgreb i meddelelseshemmeligheden.

Udvalgets medlemmer har imidlertid delt sig i spørgsmålet om, hvorvidt dette også bør gælde for indgreb, der er *bagudrettede*.

Et *flertal* i udvalget (17 medlemmer) finder herved ikke anledning til at foreslå ændringer i retsplejelovens regler om indgreb i meddelelseshemmeligheden. Disse medlemmer finder, at elektronisk post ikke adskiller sig grundlæggende fra andre kommunikationsformer, der er omfattet af reglerne om indgreb i meddelelseshemmeligheden, og at der derfor ikke er grund til at give politiet en videre adgang til at foretage indgreb i meddelelseshemmeligheden i forhold til elektronisk post.

Efter flertallets opfattelse må elektroniske breve sidestilles med traditionelle (fysiske) breve, jf. retsplejelovens § 780, stk. 1, nr. 4 og 5. En sammenligning af kommunikationsforløbene ved henholdsvis traditionelle brevforsendelser og elektronisk post må efter flertallets opfattelse føre til, at elektronisk post, der beror hos en internetudbyder, må sidestilles med breve i en postboks, og derfor være omfattet af reglerne om indgreb i meddelelseshemmeligheden, jf. herved bet. 1023/1985, s. 55.

Et *mindretal* i udvalget (2 medlemmer) finder, at retsplejelovens regler om edition bør finde anvendelse, og at der ikke bør stilles de særlige krav, der gælder for indgreb i meddelelseshemmeligheden. Der er tale om et indgreb, hvor oplysningerne – hvis de fortsat lå hos den sigtede – kunne tilvejebringes i medfør af reglerne om ransagning. Herudover henviser mindretallet til, at der ved den oprindelige stillingtagen i 1984 til datakommunikation er tænkt på en igangværende kommunikationsstrøm, hvor kommunikationen ikke er nået fysisk frem til den pågældende, og ikke på den særlige e-poststruktur.

Om udvalgets nærmere overvejelser henvises til betænkningen s. 73-78 og 103-105.

4.2.2. Justitsministeriets overvejelser

Af de af flertallet i udvalget anførte grunde finder Justitsministeriet heller ikke anledning til – i denne sammenhæng – at foreslå ændringer i retsplejelovens regler om indgreb i meddelelseshemmeligheden.

Justitsministeriet finder således ikke, at elektronisk post adskiller sig grundlæggende fra andre kommunikationsformer, der er omfattet af reglerne om indgreb i meddelelseshemmeligheden, og at der derfor ikke er grund til at give politiet en videre adgang til at foretage indgreb i kommunikation i form af elektronisk post.

Efter Justitsministeriets opfattelse må elektroniske breve derfor sidestilles med traditionelle (fysiske) breve, jf. de gældende bestemmelser i retsplejelovens § 780, stk. 1, nr. 4 og 5.

4.3. Teleoplysninger

4.3.1. Gældende ret

Den første lovregulering af området skete ved lov nr. 202 af 11. juni 1954, hvor der i retsplejelovens § 750 a blev indsat en bestemmelse om indgreb i meddelelseshemmeligheden i form af teleoplysninger. Bestemmelsen blev ved lov nr. 243 af 8. juni 1978 flyttet til § 788.

I Strafferetsplejeudvalgets betænkning nr. 1023/1984 om politiets indgreb i meddelelseshemmeligheden og anvendelse af agenter, der ligger til grund for de nugældende regler om indgreb i meddelelseshemmeligheden, foreslog udvalget, s. 61-63, at de dagældende regler blev ændret således, at der ved alle former for kriminalitet kunne gives teleoplysninger, hvis indehaveren af den pågældende telefon gav samtykke, jf. den nugældende bestemmelse i retsplejelovens § 786, stk. 2.